

[Rytter.]

Jeg tror, det vilde have været heldigt for Frihedsbevægelsen historisk set, om man af Hensyn til Omdømmet i Udlandet havde undgaaet de Tilfælde af Misbrug, som vi alle er kede af; jeg tror, vi havde været bedst tjent med, om Frihedsraadet var blevet opløst. Vi var stolte af vore Frihedskæmpere den 5. Maj og havde gerne set, at man vedblivende havde haft det Syn paa dem, som vi havde dengang. Paa det Punkt adskilte vi os fra Norge.

Saa kommer det fjerde Punkt. I Norge sagde man: naar man skal gennemføre en Lov, der er vanskelig, gælder det om at begynde med de Sager, hvor hele Befolkningen staar enig, saa at der ikke straks kommer et Skisma. Derfor begyndte man i Norge med de store Forbrydelser, man begyndte med Toppen og gik nedefter. Det havde den store Fordel, at man havde Folket med sig. Man forstod Pressens Omtale af de store Forbrydelser, det var alene dem, Pressen talte om, for det var de Sager, der kom frem først, og Befolkningen fandt de strenge Straffe rimelige. Med Hensyn til de smaa Forbrydelser var Standpunktet det, at dem tog man efterhaanden. Paa den Maade kunde man se, hvor langt man vilde gaa ned og afpasse Straffene efter de andre. Vi begyndte med de smaa Sager, Sager, i hvilke man kunde forudse, at der vilde falde meget strenge Straffe, fordi de første Domme, der blev afsagt her i Landet, maatte blive meget strenge. Alle var naturligvis som Danske indstillet paa, at over for det, vi her havde gennemgaaet, maatte der tages stærkt Standpunkt. Befolkningen vilde derfor rimeligvis ikke have kunnet tage meget milde Domme; det vilde have stødt alle, hvis man i denne Udrensning var begyndt med at afsige milde Domme. Derfor kom de Domme, der, som jeg nævnte før, blev karakteriseret saa forfærdelig slemt, og om hvilke jeg sagde, at Domstolene næsten var tvunget til at afsige dem, da der kun var aktioneret efter Straffelovstillægget og ikke efter den almindelige borgerlige Straffelov. I Norge gik man en anden Vej, hvilket ogsaa havde den store Fordel, som man sagde deroppe, at saa havde de disse Folk i Produktionen og kunde benytte dem. Man maatte ganske vist gaa og være usikker med Hensyn til, hvornaar de kom ind, men indtil den Tid skete der ingen Skade ved, at disse smaa Forbrydere gik løse; det kneb med Mandskab, og derfor gjorde man det. Saadan var Stillingen i Norge.

Jeg kan huske, en Nordmand skrev, at naar de var gaaet den Vej, saa skyldtes

det, at de om deres Frihedskæmpere vidste, at det var dygtige Mennesker, der havde Forstand paa at kæmpe, paa at slaas og paa at drille Tyskerne. Men hvem sagde, at de derfor, fordi de havde disse Egenskaber, saa ogsaa var egnede til at gaa ind i Statsadministrationen, til at være Politikere — vel at mærke som Institution, for selvfølgelig, hvis der var dygtige Folk blandt dem med Evner i den Retning, skulde de nok komme frem ad den Vej. Det viste sig da ogsaa straks, at der blev tilbudt Formanden for Frihedsraadet en Ministerstilling, men han opgav det.

Hvad er nu Grunden til, at vi over for de smaa Forbrydere har gennemført en anden Praksis end Norge, en Praksis, for hvilken Domstolene efter min Mening ikke har Skylden, fordi Sagerne blev rejst i Henhold til den strenge Lov og ikke i Henhold til den almindelige borgerlige Straffelov? Ja, jeg kan ikke se andet, end at Grunden er den Maade, hvorpaa Loven er ført ud i Livet. Man var inde paa dette Spørgsmaal under Forhandlingerne i Folketinget, og det ærede Medlem Hr. Steincke omtalte, at den daværende Justitsminister Hr. Busch-Jensen dér havde givet en Forklaring. Det er rigtigt, der er givet en saadan Forklaring, men jeg vil dog gerne have Lov til at oplæse for dette høje Ting, hvordan denne Forklaring lyder, for jeg synes, den lyder mere end mærkværdig. Det er Sp. 2566:

„Jeg kan med den Tid, der er levnet mig, ikke komme langt ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de Forudsætninger er opfyldt, under hvilke Straffelovsforslaget blev vedtaget, men jeg vil have Lov til at sige, at for mig er der ikke Spor af Tvivl om, at de er opfyldt til Punkt og Prikke.“

Inden jeg læser Hr. Busch-Jensens videre Udtalelser op, vil jeg bede det høje Ting erindre, hvem der er Tale om. Der er Tale om den Mand, som var Landets øverste Repræsentant paa Retsvæsenets Omraade, altsaa Landets øverste Anklagemyndighed. Der er Tale om den Mand, som vi maatte formode var Fører for Modstandsbevægelsen — paa dette Omraade i hvert Fald —, den Mand, som skulde have Magt og Disciplin over Modstandsbevægelsen paa dette Punkt. Der er Tale om den Mand, som havde til Opgave at gaa fra Rigsdagen til Rigsadvokaten og give ham Direktiver.

Efter at den daværende Justitsminister altsaa har sagt, at Forudsætningerne var opfyldt til Punkt og Prikke, udtaler han:

„Jeg har Dag for Dag holdt den øverste Anklagemyndighed underrettet